די מלכה קומט צוריק

דער טאג וואס איר טאכטער איז געפאלן

א מעשה פון א מאמע, א טאכטער,
און א שווערע אבער גערעכטע נקמה

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה	3
קאפיטל איינס: א מאמע קומט אהיים	4
קאפיטל צוויי: וועלכע האנט?	9
קאפיטל דריי: מען רייסט ארויס א בוים מיט די ווארצלען	16
קאפיטל פיר: סיימאן'ס שפיל הייבט זיך אן	21
קאפיטל פינף: די אפעראציע און דער אנאנימער טעקע	28
קאפיטל זעקס: די שאנד קומט ארויס	34
קאפיטל זיבן: די הויז פאלט איין	39
קאפיטל אכט: א גלעזל זופ און א פארזאמלונג אויפן הוריזאנט	44
קאפיטל ניין: קלאוי דרייט זיך אום	46
קאפיטל צען: די גרויסע פארזאמלונג	51
קאפיטל עלף: דער לעצטער שטריק	57
קאפיטל צוועלף: א נייער אנהייב	61

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז איבערגעזעצט און נאכדערציילט אויף אידיש פון דער ענגלישער דראמע „דער טאג וואס איר טאכטער איז געפאלן, קומט די מלכה צוריק פאר דער לעצטער נקמה“, פונעם יוטוב קאנאל אוועלין דראמע, בערך א שעה און זעקס מינוט לאנג.

עס איז א מעשה פון וויקטאריע, א שטארקע און קלוגע פרוי, וואס האט אויפגעבויט די גרויסע און מעכטיגע ארגאניזאציע ווערמיליאן, און איר טאכטער איזאבעלא. ווען וויקטאריע קומט אהיים פון א לאנגער שליחות, געפינט זי איר טאכטער אין שפיטאל, און זי אנטדעקט ווער עס שטייט טאקע הינטער דעם אומגליק. מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן און שמועסן אין זייער ארדענונג, און ארויסגעלאזט וואס פאסט נישט פאר א אידישן בוך.

קאפיטל איינס

א מאמע קומט אהיים

וויקטאריע איז געווען די שטארקסטע און מערסט געפערליכע קעמפערין אין גאנץ צפון־אמעריקע. מען פלעגט איר געבן די שווערסטע שליחותן, און זי האט זיי שטענדיג אויסגעפירט ביזן סוף. אבער דאס מאל, ווען זי איז צוריקגעקומען אהיים פון א לאנגער שליחות, האט איר נישט באגעגנט ביי דער טיר דער שמייכל פון איר טאכטער איזאבעלא. אנשטאט דעם האט זי זיך דערוואוסט אז איזאבעלא ליגט אין שפיטאל, אין די אינטענסיווע אפטיילונג, דורכגעשטאכן אין די ברוסטביים פייל־שיסן אין איר שולע.

וואס איז געשען אין שולע? ביים פייל־שיסן איז געשטאנען א מיידל מיטן נאמען קלאוי, און געשאסן פייל נאך פייל אינעם ציל.

„ס'איז אזוי נודנע," האט זי געמורמלט. „יעדעס מאל גלייך אינעם מיטן."

„קלאוי? וואס טוסטו?" האט איזאבעלא אויסגעשריגן, ווען זי האט באמערקט אז קלאוי'ס בויגן איז געצילט אויף איר.

„אט דאס איז שוין שפאסיג," האט קלאוי געשמייכלט. „ס'איז נישט אז איך וועל טרעפן איר הארץ. און אין דעם ערגסטן פאל, ווארף איך א ביסל געלט, און פארטיג."

און זי האט געלאזט דעם פייל.

„ווער עס האט דאס געטון צו מיין טאכטער, וועט באצאלן," האט וויקטאריע געזאגט מיט א שטילן קול, ווען זי איז אנגעקומען אין שפיטאל. „דאקטער, ווי איז איר מצב?"

„דער פייל איז אריין דורכן רוקן און דורכגעשטאכן די ברוסט, צוויי מילימעטער פונעם הארץ. מיר האבן זי סטאביליזירט, אבער זי האט פארלוירן צו פיל בלוט. זי איז נאך נישט ארויס פון סכנה."

„ווער האט דאס געטון?"

„די שולע זאגט אז ס'איז געווען אן אומגליק ביים פייל־שיסן. איר וועט דארפן פרעגן..."

נאך איידער ער האט פארענדיגט, האט זיך צוגעטראטן א פרוי אין טייערע קליידער. „מאדאם, מאדאם,ווארט א מינוט. איך ווייס אז איר זענט צומישט, אבער געוויסע זאכן איז בעסער צו פארענדיגן גיכער. איך וועל רעדן גלייך צו דער זאך: הונדערט טויזנט דאלאר. אונטערשרייבט דעם פאפיר אז איר וועט נישט קלאגן, און מיר פארגעסן דעם גאנצן אומגליקלעכן מעשה."

„אייער טאכטער האט געשאסן א פייל דורך מיין טאכטער'ס ברוסט, און איר מיינט אז איר קענט שרייבן א טשעק?"

„מיר געפעלט עס אויך נישט. אבער קלאוי פילט זיך שרעקליך. זי האט זיך איינגעשפארט איך זאל קומען. הערט, קינדער שפילן זיך, אומגליקן געשען. אייער טאכטער לעבט דאך נאך, אדער

נישט?" זי האט זי אנגעקוקט פון אויבן ביז אונטן. „איך ווייס פון וואנען איר קומט. קוקט אויף אייך, איר קראצט זיך ארויס מיט וועלכע ארבעט עס פאלט אייך אריין. דאס געלט וועט אייך לאנג אויסהאלטן. נעמט עס שוין." וויקטאריע האט נישט געענטפערט. „נישט גענוג?" די פרוי האט ארויסגענומען א שווארץ קארטל. „ווייסט איר וואס דאס איז? א שווארץ קארטל, נאר פאר די אויסדערוויילטע. זאגט א פרייז. מיין מאן וועט עס באצאלן. אבער איך מיין אז איינער פון דער גאס דערקענט נישט אזא זאך."

וויקטאריע האט אנגעקוקט דאס קארטל, און איר בלוט האט זיך אפגעקילט. דאס איז געווען דאס שווארצע קארטל וואס זי אליין האט געגעבן איר מאן סיימאן, כדי ער זאל קענען פירן ווערמיליאן. „וואס טוט זי מיט דעם?" האט זי געטראכט.

„איר האט יעצט געזאגט, מיין מאן'?"

„מיין מאן איז נישט אייער געשעפט. און לאמיר זיין קלאר: איך האב זיך שוין באזארגט מיט די צייטונגען. נישט קיין וואָרט פון דער מעשה וועט ארויסקומען. טוט אייך אליין א טובה: נעמט דאס געלט, שרייבט אונטער, און מיר גייען אלע אוועק ריין."

„ווער מיינט איר אז איר זענט? איר מיינט ערנסט אז איר קענט איבערקערן הימל און ערד?"

די פרוי האט אויסגעלאכט. „מאדאם, איך מיין נישט אז איך קען איבערקערן הימל און ערד. איך בין הימל און ערד. איר מיינט אז דאס איז א מיקח־וממכר? מיין מאן האט שוין אלעס צוגעגרייט.

ווען ער מאכט עס אפיציעל, וועט מיין טאכטער קלאוי זיין די איינציגע יורשת פון ווערמיליאן, די גרעסטע ארגאניזאציע אין צפון־אמעריקע. און איר? אויב איר ווילט נישט ענדיגן אויפן דנאָ פונעם ים, שרייבט איר יעצט אונטער."

וויקטאריע'ס געדאנקען זענען צוריקגעפלויגן צו יענעם טאג ווען זי האט געגעבן סיימאן דאס קארטל. „נעם דאס קארטל," האט זי אים דעמאלט געזאגט. „ווערמיליאן דארף א פעסטע האנט. איך קען נישט זיין אינדרויסן אויף שליחותן און אויך היטן אלעס אינדערהיים. דו ביסט מיין מאן. איך האב דיר צוטרוי." און דאס איז וואס איר צוטרוי האט איר איינגעבראכט.

„אזוי," האט זי געזאגט שטיל, „איר האט הנאה צוווארפן געלט אויף מענטשן. איר מיינט אז געלט מאכט אלעס פארשווינדן, יא?"

„וואס מורמלט איר דארט? הערט אויף שפילן."

וויקטאריע האט ארויסגענומען איר טעלעפאן. „ברענג מיר א מיליאן דאלאר. קעש. יעצט."

„האב איך גוט געהערט? א מיליאן דאלאר? איר מאכט חוזק."

„מאמע, דו האסט געהערט," האט זיך ארייגעמישט קלאוי, וואס איז צוגעקומען. „די ארעמע פון דער גאס האט יעצט געזאגט אז מען ברענגט איר א מיליאן. נו, פון וואנען זאלסטו האבן אזויפיל געלט? אויב דו וואלסט עס געהאט, וואלט דיין קינד נישט געשטארבן אין שפיטאל."

„היט דיין מויל," האט וויקטאריע געזאגט. „יעצט גלייך זאלסטו בעטן מחילה ביי מיר און ביי מיין טאכטער."

„גענוג!" האט אלעקסאנדרע אויסגעשריגן צו די וועכטער. „מאכט זי אונטערשרייבן. איך פארלייג נישט מער מיין צייט אויף דער משוגענער. וואס ווארט איר? ווארפט זי ארויס!"

„איר האט געוואלט איך זאל אונטערשרייבן, יא?" האט וויקטאריע געזאגט, און האט צוריסן דעם פאפיר.

אין דער זעלבער צייט, אין ווערמיליאן'ס הויפטקווארטיר, האט סיימאן באמערקט ווי מארקוס לויפט ארויס מיט א טאש.

„מארקוס? וואו לויפסטו אין אזא שעה?"

„באס וויקטאריע דארף געלט. איך ברענג עס צו איר."

„וויקטאריע איז צוריק?"

פונקט דעמאלט האט סיימאן'ס טעלעפאן געקלונגען. ס'איז געווען אלעקסאנדרע. „דו מוזט קומען אהער! איינער סטראשעט מיך און אונזער טאכטער!"

„וואס? קיינער רירט נישט אן מיין משפחה. איך בין שוין אויפן וועג."

און ווען ער איז געלאפן, האט ער געמורמלט מיט כעס: „דריי יאר האב איך זיך אויסגעמוטשעט פאר דער ארגאניזאציע. יעצט רופן מיך אלע ,באס', אבער יענע פרוי קנאקט מיט די פינגער און מארקוס לויפט ווי א הינטל. איך קען נישט אנרירן וויקטאריע? גוט. וועט א צווייטער באצאלן."

קאפיטל צוויי

וועלכע האנט?

אין שפּיטאַל־קאָרידאָר האט מען דערהערט שווערע טריט. א גרופּע מענער אין שווארצע אנצוגן זענען ארייַנמאַרשירט, מיט מאַרקוס בראַש, און האבן געטראָגן טאַשן.

„הערסטו?" האט אלעקסאנדרע געקוועטשט מיט פרייד. „דאָס איז וועַרמיליאַן! מייַן מאַן האט זיי געשיקט. ער האט קלאָוי זייער ליב. ווען ער וועט הערן אַז דו האסט איר געסטראַשעט, וועט ער דיך וואַרפן אינעם ים."

„יאָ!" האט קלאָוי צוגעגעבן. „מייַן טאַטי האט מיך ליב. דו ביסט שוין פאַרלוירן."

„אַזוי?" האט וויקטאָריע געענטפערט. „לאָמיר זען ווער עס וועט זיין פאַרלוירן. איר מיינט אַז געלט פאַרריכט אַלעס? איך קויף אייער לעבן און אייער טאָכטער'ס לעבן פאַר אַ מיליאָן דאָלאַר."

די מענער האבן געעפנט די טאַשן, פול מיט פּעקלעך געלט.

„ס'איז פאַלש! מוז זיין פאַלש! פון וואַנען זאָלסטו האבן א מיליאָן דאָלאַר? אַליין געדרוקט? דו ווילסט מיך דערשרעקן מיט נאָכגעמאַכטע געלט? איך פאַרשטיי זיך אויף געלט. מיינסטו איך בין אַ נאַר?" זי האט ארויסגעכאַפּט אַ פּעקל, און איר פּנים האט זיך געביטן. „דאָס... דאָס איז אמת? ניין, איך פאַרשטיי

שוין! דו האסט זיי געדינגען, אקטיארן! א מיליאן דאלאר און עטליכע גאסן־יונגען, צו מיך דערשרעקן?" זי האט זיך אומגעדרייט צו די מענער. „וויפיל האט זי אייך באצאלט? איך גיב טאפל! דריי מאל! ווארפט זי ארויס פאר מיר, און איך באצאל אייך צען מאל אזויפיל!"

„עס מאכט שוין נישט אויס צי עס איז אמת אדער נישט," האט וויקטאריע געזאגט.

„וואס מיינט דאס?"

„טויטע מענטשן קענען נישט אויסגעבן קיין געלט."

„דאס קענסטו נישט טון! ווייסטו ווער מיין מאן איז? סיימאן סטערלינג, דער צווייטער אין קאמאנדע פון ווערמיליאן! ער פירט די גאנצע זאך. רירסטו מיך אן מיט איין פינגער, וועט ער דיך פארניכטן. דו ביסט א גארנישט, א שמאטע פון דער גאס. ווייסטו וויפיל מענער ענטפערן צו ווערמיליאן? מיין מאן קען צורייסן די גאנצע שטאט מיט איין טעלעפאן!"

„באס," האט מארקוס שטיל געזאגט, „דער סיימאן פון וועמען זי רעדט—"

„לאמיר עס מאכן קלאר," האט אלעקסאנדרע ווייטער געשריגן. „מיין קלאוי וועט באלד זיין די יורשת פון ווערמיליאן. מיין מאן האט צוגעזאגט. און איר טאכטער? א גארנישט, א שליח'ס קינד. שטארבט זי, שטארבט זי. איז זי ווערט א פאר דאלאר, און פארטיג."

וויקטאריע'ס הארץ האט געקאכט. „סיימאן," האט זי געטראכט, „דיין אמת'ע טאכטער קעמפט פאר איר לעבן, און דו האסט אפילו נישט אנגערופן איין מאל. אבער יענעם קינד פון יענער פרוי ווילסטו מאכן פאר דער יורשת פון מיין ארגאניזאציע? האסטו פארגעסן ווער איך בין? ווער איזאבעלא איז?"

אלעקסאנדרע האט זיך אומגעדרייט צו איינעם פון די מענער. „הער, זעסטו די פרוי? זי ווערט משוגע. טראכט: העלף מיר דאס אויסרייניגן, און מיין מאן וועט דיך שיין באלוינען. אפשר אפילו געבן דיר א שטול ביים טיש פון ווערמיליאן."

די מענער האבן געלאכט.

„וואס איז אזוי שפאסיג? איך וועל ירשענען ווערמיליאן. האלט מיט מיר, און דו קריגסט געלט, מאכט, כבוד, אלעס. פארוואס דאס אוועקווארפן פאר א משוגענע?"

„איר זענט ביידע ממש נאריש," האט וויקטאריע געזאגט.

„דו," האט אלעקסאנדרע געווענדט צו מארקוס. „גוט, זאג א פרייז. וואס וועט עס קאסטן?"

„מיך אינטערעסירט עס נישט. איך נעם באפעלן נאר פון מיין באס."

„וועלכער באס? זי? זי איז א גארנישט! מיין מאן פירט ווערמיליאן. זי האט אייך אלע אנגעלויגן."

„פאלש. זי איז די וואס פירט באמת ווערמיליאן. ווילסט וויסן ווער עס האט ארויפגעשטעלט דיין טייערן צווייטן אין

קאמאנדע? זי. מיין באס. זי האט אים גענעבן דעם שטול, און זי קען אים אויך צוריקנעמען."

„זי? איר זענט משוגע? איר רופט זי באס? וואס האט זי אייך געגעבן, א שלאף־פיל? סיימאן פירט ווערמיליאן. ער האט די מאכט. ער פירט הונדערטער מענער און מיליאנען דאלארן. איר ווארפט אייך צו מיט דער משוגענער, וואס איז אייער צוקונפט? זי קען נישט באשיצן איר אייגענע טאכטער, און זי וועט אייך באשיצן? איר טאכטער ליגט אין שפיטאל, און זי טוט גארנישט חוץ רעדן." זי האט זיך געשפעט. „ווייל ער רופט דיך באס, איז עס אמת? אויב איך באקום מארגן איינעם מיך צו רופן קעניגין, בין איך די קעניגין פון ענגלאנד? קוק אויף איר, זי קען נישט ארויסזאגן קיין וואָרט. א מיליאן אין שפיל־געלט, א פאר געדינגענע יונגען און א פאלשער ביקס, און זי מיינט אז זי קען זיך מאכן פאר דעם קאפ פון ווערמיליאן? עלנט!"

„ביסטו פארטיג?" האט וויקטאריע געפרעגט.

„וואס איז? ביסט אין כעס אז איך האב דיך דערקענט?"

„גוט. דאן איז יעצט מיין רייע."

וויקטאריע האט זיך אומגעדרייט צו קלאוי. „וועלכע האנט?"

„וואס?"

„מיט וועלכע האנט האט זי געשאסן?"

„דו... דו וועסט נישט וואגן!" האט אלעקסאנדרע געשריגן. „מיין מאן איז אויפן וועג! ווערמיליאן איז אויפן וועג! אויב דו וואגסט אנצורירן מיין טאכטער—"

„וועלכע האנט?"

„וואס שטייט איר?" האט אלעקסאנדרע אנגעשריגן די מענער. „שטעלט זי אפ! איר אומנוצלעכע! איך האב אייך באצאלט אזויפיל געלט, און אזוי באהאנדלט איר מיך? איך ווארן אייך: סיימאן וועט אייך נישט לאזן! ווערמיליאן וועט אייך נישט לאזן!"

„איין זאך האסטו פארקריפלט," האט מארקוס געענטפערט. „אונזער באס דארף נישט קיינעם'ס ערלויבעניש."

אלעקסאנדרע האט זיך געווארפן פאר איר טאכטער. „ניין! טוסטו וויי מיין טאכטער, הרג'ע איך דיך! מיין טאכטער איז די יורשת פון ווערמיליאן! טוסטו איר וויי, גייסטו קעגן גאנץ ווערמיליאן!"

„גיי אוועק," האט וויקטאריע געזאגט, און די מענער האבן אלעקסאנדרע אוועקגעצויגן.

קלאוי האט געציטערט. „ניין! עס טוט מיר באנג, איך האב נישט געמיינט! מיין מאמע האט געזאגט אז איך וועל זיין די יורשת פון ווערמיליאן, דו קענסט מיך נישט אנרירן!"

„וועלכע האנט?"

„גוט. דו דארפסט נישט קיין איינע פון זיי. זארג נישט, עס וועט גיין שנעל."

„ניין! סיימאן! סיימאן, קום שנעל! העלף! מאמע!"

„און מיין טאכטער? זי האט געמוזט עס אויסהאלטן?"

„ד... דאס איז געווען אן אומגליק!"

„אן אומגליק? נו, געלט פאררעכט דאך אלעס, יא?"

א שאס האט זיך דערהערט, און קלאוי האט אויסגעשריגן און זיך אנגעכאפט פאר איר האנט.

פונקט דעמאלט איז סיימאן אריינגעלאפן אין קארידאר.

„טאטי! דו ביסט סוף־כל־סוף געקומען!"

„וואס גייט דא פאר?!"

„סיימאן, סוף־כל־סוף!" האט אלעקסאנדרע געשריגן. „קוק אויף קלאוי'ס האנט! די פרוי האט איר צובראכן די האנט!"

„דו וואגסט אנצורירן מיין טאכטער?" האט סיימאן געשריגן און אנצוקוקן, און ארויסגעצויגן זיין ביקס. „ווייסט ווער איך בין? פאר דעם וועסטו נישט ארויסגיין פון דעם בנין לעבעדיג!"

ער האט געשאסן. דער קויל איז פארבייגעפלויגן וויקטאריע'ס פנים און האט איר געלאזט א קראץ אויף דער באק. דאן האט סיימאן זי דערזען, און זיין פנים איז געווארן ווי קאלך. „ווי... ווי אזוי ביסטו דאס?"

„אט יעצט, האסטו מיך געוואלט אומברענגען?"

„מיין טייערע, איך... איך האב נישט געוואוסט אז דאס ביסטו. איך האב געמיינט—"

„וואס האסטו געמיינט? אז דאס איז א נאר וואס האט געוואגט אנצורירן די פרוי מיט וועמען דו האסט זיך פארמישט, און איר קינד?"

„סיימאן, וואס ווארטסטו?" האט אלעקסאנדרע געשריגן. „זי האט צובראכן קלאוי'ס האנט!"

„וואס שטייט איר?" האט סיימאן אנגעשריגן זיינע מענטשן. „נעמט זיי צו די עמערדזשענסי! ווילט איר אז איינער זאל שטארבן?"

„סיימאן, וואס איז דאס? דו ווילסט איך זאל אוועקגיין? זי האט צובראכן קלאוי'ס האנט, און דו לאזט עס אזוי?"

„גיי שוין! איך וועל זיך דא באזארגן. איך בעט דיך, גיי! אויב נישט, גייט דא קיינער נישט ארויס."

מען רייסט אַרויס אַ בוים מיט די וואָרצלען

ווען אַלעקסאַנדרע און קלאָוי זענען אַוועקגעפּירט געוואָרן, האָט סיימאַן זיך אומגעדרייט צו וויקטאָריע מיט אַ ווייכן, בעטנדיקן קול.

„מיין טייערע, לאָז מיך ערקלערן. יענע אַלעקסאַנדרע, זי איז נאָר אַן אָרעמע פרוי וואָס איך האָב געהאָלפן. אַן איינזאַמע מאַמע וואָס מוטשעט זיך מיט אַ קינד. איך האָב באַצאָלט אַ ביסל שכר־לימוד, דירה־געלט, אַזעלכע זאַכן. און דאַן האָט זי זיך צוגעטשעפּעט צו מיר און אָנגעהויבן דערציילן פאַר יעדן אַז איך בין איר מאַן. דו קענסט מיך דאָך. זי האָט אַלעס אויסגעטראַכט: די ירושה, דאָס שוואַרצע קאָרטל, אַלעס. זי האָט נאָר געוואָלט שעפּן פון מיר."

„אַזוי? און וואָס קלאָוי רופט דיך ,טאַטי', האָט זי דאָס אויך אויסגעטראַכט? קלאָוי האָט געשאָסן אַ פייל דורך איזאַבעלאַ'ס ברוסט. די פרוי איז געקומען מיט מיין שוואַרץ קאָרטל, און געוואָרפן געלט אויף מיר אַז איך זאָל אונטערשרייבן. דו ביסט אָנגעקומען און האָסט אויף מיר געשאָסן אַן אַ צווייטן געדאַנק, און דו זאָגסט מיר אַז ס'איז אַ מיסווערשטענדעניש?"

„מיין טייערע, איך האָב באמת נישט געוואוסט אַז דאָס ביסטו. איך... איך האָב נאָר רעאַגירט."

„רעאגירט? גוט. דאן זאג מיר: וואס איז די מעשה מיט דער יורשת פון ווערמיליאן?"

„יורשת? גארנישט אזוינס! זי רעדט נארישקייטן. ווי אזוי וואלט איך געגעבן די ירושה פאר א פרעמדן? איזאבעלא איז מיין טאכטער! מיין איינציגע טאכטער!"

„באמת? איז דאן ווי אזוי ביסטו נישט געווען ביי איזאבעלא אין שפיטאל? יענע פרוי האט אנגערופן, און דו ביסט געלאפן. אבער האסטו געוואוסט אז איזאבעלא ליגט נאך אלץ אין שפיטאל און קעמפט פאר איר לעבן?"

„איך... איך..."

„דו ווייסט נישט. דו ווייסט גארנישט! דו ווייסט נאר אז יענע פרוי איז באליידיגט געווארן און איר טאכטער איז געשעדיגט, אבער דיין אייגענע טאכטער? דו האסט אפילו נישט געוואוסט אז זי איז אין שפיטאל!"

„מיין טייערע, עס טוט מיר באנג, עס טוט מיר זייער באנג. גיב מיר נאך א געלעגנהייט."

„סיימאן, ווייסטו פארוואס איך האב געלאזט מארקוס זיי אוועקנעמען? ווייל איך האב געוואלט זען ווי ווייט דיין חוצפה גייט."

ווען וויקטאריע איז אוועק, האט סיימאן זיך צולאכט ווי א משוגענער. „דו מיינסט אז דו ביסט בעסער פון מיר? דו ביסט א גארנישט!" ער האט אנגעכאפט דעם טעלעפאן. „ברענגט מיר

אלעס וואס איר קענט געפינען אויף וויקטאריע. איך וויל זי זאל פארשווינדן! אינגאנצן!"

נישט לאנג דערנאך איז מארקוס געקומען צו וויקטאריע. „באס, סיימאן'ס מענטשן רירן זיך. מען זאגט אז ער האט צוזאמגערופן אלע וואס האלטן די פאפירן."

„לאז אים גראבן."

„באס, אבער וואס אויב ער געפינט—"

„געפינט וואס? אז האלב פון די שליחותן וואס איך האב גענומען זענען געווען אויסצורייניגן זיינע בלאָטעס? אז די געשעפטן וואלטן שוין לאנג איינגעשלונגען געווארן ווען איך וואלט זיי נישט געשטיצט? אדער אז זיין קליינער, אינוועסטירונג־פראיעקט' איז געווען די זיבן מיליאן וואס ער האט פארשפילט אין א קאזינא מיט דער ארגאניזאציע'ס געלט?"

„איר האט עס שוין שטענדיג געוואוסט?"

„מארקוס, איך בין נישט קיין נאר. איך האב נאר געמיינט, ער איז דאך מיין מאן, ער איז מיין טאכטער'ס טאטע. איך האב געמיינט אז ער האט כאטש א ביסל געוויסן. איך האב זיך געטעות."

„עס טוט מיר באנג, באס. איך האב נישט גוט אכטונג געגעבן אויף דער ארגאניזאציע."

„ס'איז נישט דיין שולד. איך אליין האב אוועקגעגעבן די מאכט. דריי יאר. דאס איז גענוג צייט אז א בוים זאל איינוואקסן."

„און וואס טראכט איר צו טון?"

„ס'איז צייט אים ארויסצורייסן, מיט די ווארצלען. מארקוס, ווייסטו ווי מען רייסט ארויס א בוים? מען הייבט נישט אן מיטן שטאם. מען הייבט אן מיט די ווארצלען, איינס נאך דעם אנדערן, ביז ער קען מער נישט שטיין."

זי האט אים דערלאנגט א טעקע. „דא איז יעדער פעני וואס סיימאן האט צוגעגנבעט פון דער ארגאניזאציע אין די לעצטע דריי יאר. דאס ערשטע מאל איז געווען מיט דריי יאר און צוויי חדשים צוריק, די דריטע וואך נאכדעם וואס ער האט איבערגענומען. נאר אכציג טויזנט, אנגעצייכנט ,פירונג־הוצאות'. דערנאך איז ער געווארן דרייסטער. הונדערטער טויזנטער זענען געווארן מיליאנען. די לעצטע דריי מיליאן זענען איבערגעפירט געווארן איין טאג פאר איזאבעלא'ס אומגליק."

„איין טאג פאר? איין טאג פאר איזאבעלא'ס אומגליק?"

„דער וואס באקומט די קאנטע איז קלאוי טארן, א מיידל פון זעכצן יאר."

„און אינגאנצן, אין דריי יאר?"

„זיבן און פערציג מיליאן דאלאר."

„אזויפיל געלט! אויב די ברידער דערוויסן זיך—"

„דאן וועסטו זיי לאזן וויסן. אבער נישט יעצט."

„ווען דען?"

„ווען ער האט אליין צוגעבונדן דעם לעצטן שטריק ארום זיין האלדז. הער מיך אויס."

„פארשטאנען. און וואס איז מיט דער שולע?"

„גיי ווייטער לויטן פלאן. זאמל אלע באווייזן, אבער גיב זיי נאך נישט אוועק. לאז די מאמע און טאכטער פריער מיינען אז זיי זענען זיכער. ווען זיי לאזן אראפ די וואך, דעמאלט שניידן מיר."

ווען מארקוס איז אוועק, האט וויקטאריע געקוקט דורכן גלאז אויף איר שלאפנדיגער טאכטער. „איזאבעלא, די מאמע וועט דיך באשיצן."

קאפיטל פיר

סיימאן'ס שפיל הייבט זיך אן

אין א פארמאכטן צימער האט סיימאן צוזאמגערופן עטליכע פון די עלטערע הויפטלייט פון ווערמיליאן. ער האט זיך געזעצט מיט א שווערן פנים, ווי איינער וואס טראגט א גרויסע צרה אויפן הארץ.

„ס'איז דא עפעס וואס איך ווייס נישט ווי צו זאגן," האט ער אנגעהויבן.

„סיימאן, זאג שוין," האט איינער פון זיי גערופן. „מיר זענען דא אלע משפחה."

„וויקטאריע איז צוריק."

„באס וויקטאריע איז צוריק? דאס איז דאך א גוטע בשורה! זי איז שוין יארן ארום אויף אירע שליחותן."

„הלוואי וואלט עס געווען א גוטע בשורה," האט סיימאן געזיפצט. „אבער דאס מאל איז זי נישט ביי זיך. איזאבעלא האט געהאט אן אומגליק אין שולע. מ'האט זי געטראפן מיט א פייל, און זי ליגט נאך אלץ אין די אינטענסיווע אפטיילונג."

„וואס? איזאבעלא איז פארוואונדעט? ווי שלעכט?"

„שלעכט. דער פייל איז אריין דורכן רוקן ביז אין די ברוסט, נאר א הארבייט פונעם הארץ. וויקטאריע איז אינגאנצן צובראכן געווארן. זי איז נישט רואיג אויפן גייסט."

„א מאמע וואס פארלירט דעם קאפ ווען איר קינד ווערט געשעדיגט, דאס איז דאך נאטירליך," האט איינער געזאגט.

„געוויינליך יא. אבער וויקטאריע איז אריבער יעדע גרעניץ. נעכטן ביינאכט אינעם שפיטאל האט זי געשאסן אויף א יונג מיידל."

„וואס?! זי האט געשאסן אויף א מיידל?"

„עס טוט מיר וויי עס צו זאגן, אבער זי האט זיך צוריסן און האט פארקריפלט די האנט פון דעם מיידל וואס איז געווען פארמישט אין איזאבעלא'ס אומגליק."

„דאס קלינגט נישט ווי באס וויקטאריע. זי איז פריער נישט געווען אזוי."

„דאס איז פונקט וואס איך זאג. דער שאק האט זי צובראכן. זי הערט יעצט קיינעם נישט. נעכטן, ווען זי האט געהאלטן דעם ביקס אויף יענעם מיידל, האב איך זי פרובירט אפצושטעלן. ווייסט איר וואס איז געשען? זי האט כמעט געשאסן אויף מיר! איך בין אויסגעשפרינגען, אבער זי האט מיך אנגעשטויסן אין א וואנט."

„דאס איז שוין צו ווייט! סיימאן, נאך אלעס וואס דו האסט געטון פאר די משפחה, אזוי באהאנדלט זי דיך?"

„לאז זיין," האט סיימאן געמאכט מיט דער האנט, ווי א גרויסער מוותר. „זי איז צומישט וועגן אונזער טאכטער, איך פארשטיי. וואס מיך זארגט איז עפעס אנדערש."

„וואס?"

„זי האט נאך אלץ די פאסווערטער צו אלע געלט־חשבונות פון די משפחה. איך ווייס אז זי איז געווענליך נישט קיין ווילדע, אבער אין אזא מצב, וואס אויב זי טוט עפעס פלוצלינג און לייגט ארויס דאס גאנצע געלט פון ווערמיליאן?"

„סיימאן, דו פירסט דאך די משפחה. דו מוזט עפעס טון. מיר קענען נישט לאזן אז איין מענטש'ס צובראכנקייט זאל קאסטן הונדערטער ברידער זייער פרנסה."

„איך וועל זען וואס איך קען טון," האט סיימאן געענטפערט מיט אן ערנסט פנים.

אבער ווען די טיר האט זיך פארמאכט הינטער זיי, האט זיך זיין מויל פארדרייט אין א קאלטן שמייכל. „נארישע קעפ," האט ער געמורמלט. „ווארט נאר, וויקטאריע. מיר וועלן זען ווער עס וועט לאכן צום לעצט."

אין שפיטאל איז וויקטאריע געזעסן אליין אינעם קארידאר, ווען א באקאנטע שטימע האט זיך דערהערט הינטער איר.

„נו, נו. ווער איז דאס? דער באס פון ווערמיליאן אליין! פארוואס זעסטו אויס אזוי צושלאגן?"

„ראפאעל."

„רואיג, דו דאַרפסט נישט שפּילן פאַר מיר. איך האָב געפונען פאַר דיין טאַטע דעם בעסטן מוח־כירורג אין לאַנד, אַ מומחה פאַר אַזעלכע דורכגעשטאָכענע וואונדן. ער קומט אָן מאָרגן. די אָפּעראַציע קאָסט דריי מיליאָן דאָלאַר. דו דאַרפסט מיר נישט צוריקצאָלן. רופֿ עס צדקה."

„אַ דאַנק."

ראַפאַעל האָט זי גוט אָנגעקוקט. „וואָס איז געשען צו דיין פּנים?"

„גאָרנישט. אַ קליינער קראַץ."

„ווער האָט דאָס געטון?"

„אַ דאַנק פאַרן דאָקטער," האָט זי אים איבערגעריסן. „אָבער איך וויל דיר נישט שולדיק זיין."

„דו ביסט מיר שוין שולדיק געווען. נאָך דעמאָלט, ווען דו האָסט זיך איינגעשפּאַרט חתונה צו האָבן מיט יענעם ליידיגגייער, האָב איך דיר געזאָגט—"

„אויב דערפאַר ביסטו געקומען, קענסטו גיין."

„לאָז זיין, איך בין נישט געקומען זיך צו קריגן. איך האָב נאָכגעקוקט איזאַבעלאַ'ס מצב. די וואונד איז ערנסט, אָבער דאָס אָרט איז אַ מזל: צוויי מילימעטער. דער דאָקטער וואָס איך האָב געפונען האָט שוין באַהאַנדלט אַזעלכע פעלער מיט גרויס הצלחה."

„סיי ווי סיי, אַ דאַנק."

„דיין טאַכטער קעמפּט פאַר איר לעבן. ווי איז יענער אומגליקלעכער סיימאָן?"

„דערמאָן אים נישט פאַר מיר."

„ווען דו האָסט אים אויסגעקליבן, האָב איך געוואוסט אַז אַזאַ טאָג וועט קומען. דו האָסט שטענדיג געהאַט אַ שלעכטן גוסט: אין מענטשן, אין פריינט, און אַפילו אין דער אימפּעריע וואו דו האָסט אויפגעשטעלט דיין פאָן. ווען איך וואָלט געווען דו, וואָלט איך שוין לאַנג אַוועקגעגאַנגען פון ווערמיליאַן."

„דו ביסט געפלויגן אַזוי ווייט נאָר דאָס צו זאָגן?"

„פאַרשטייסטו נישט? איך בין געפלויגן ווייל איינער האָט דיר וויי געטון."

„דו ווייסט אַלעס?"

„דו מיינסט אַז די רכילות פון ווערמיליאַן בלייבט באַהאַלטן פון מיר? דיין שמוציגע וועש איז שוין אויסגעשפּרייט איבער דער גאַנצער אונטערוועלט. סיימאָן האָט זיך פאַרמישט מיט אַ פרוי אינדרויסן, און ער האָט מיט איר אויך אַ טאָכטער. אַלע ווייסן, וויקטאָריע. אַלע, חוץ דיר." ער האָט זיך אַביסל אָפּגעשטעלט. „וויקטאָריע, ווילסטו נקמה?"

„וואָס מיינסטו?"

„הער אויף טראָגן אַלעס אַליין. דאָס האָסטו שטענדיג געטון: דו כאַפּסט דעם קלאַפּ און דערציילסט קיינעם נישט."

„און דו? פאַרוואָס העלפסטו מיר?"

„ווייל מיר זענען צוזאַמען אויפֿגעוואַקסן, און איך האָב נישט געוואָרט אַזויפֿיל יאָר כּדי צו לייענען דיין נעקראָלאָג."

אין דער זעלבער צייט, אין די ביכער־צימערן פֿון ווערמיליאַן, איז מאַרקוס געזעסן איבער די חשבונות מיט אַ צווייטן פֿון די ברידער.

„מאַרקוס, די חשבון שטימט נישט. מיט דריי טעג צוריק זענען אַרויס צוויי מיליאָן אונטער סיימאָן'ס אונטערשריפֿט. דער צוועק: ‚אינוועסטירונג, פֿאַרברייטערונג אין אויסלאַנד'."

„אינוועסטירונג? וועלכע אינוועסטירונג? איז דאָ אַ קאָנטראַקט? אַ באַשטעטיגונג?"

„ניין. נאָר אַ בלאַט מיט סיימאָן'ס חתימה. אין די הערות שטייט: ‚געהיימער פּראָיעקט, קיין פּרטים'."

„געהיימער פּראָיעקט," האָט מאַרקוס איבערגע'חזר'ט. „סיימאָן פֿירט די משפּחה מיט באָס וויקטאָריע'ס געלט, און יעצט האָט ער געהיימע פּראָיעקטן אָן קיין ערקלערונג?"

„מאַרקוס, ס'איז נישט נאָר דאָס איינע. קוק דאָ: מיט צוויי יאָר צוריק זענען אַרויס פֿינף מיליאָן אונטער ‚נויט־רעזערוו', אָבער די הערה זאָגט ‚פּערזענלעכע נוץ'."

„פּערזענליכע נוץ?"

„ס'איז נאָך דאָ. פֿאַריאָר מערץ, דריי מיליאָן. פֿאַריאָר אויגוסט, פֿיר מיליאָן. דעם יאַנואַר, צוויי און אַ האַלב מיליאָן. אַלעס

אנגעצייכנט, 'פערזענליך' אדער 'אינוועסטירונג'. קיין באשטעטיגונג, קיין קאנטראקטן."

„מארקוס, איך האב געפונען דאס זעלבע דא," האט זיך אריינגעמישט א דריטער. „אין די לעצטע דריי יאר, כאטש פופצן אזעלכע איבערפירונגען. אינגאנצן זיבן און פערציג מיליאן דאלאר."

„מאכט קאפיעס פון אלעס," האט מארקוס באפוילן. „געפינט א וועג עס צו ברענגען צו באס וויקטאריע."

„מארקוס, אויב סיימאן פרעגט—"

„ווער איז שוין סיימאן? ער איז נאר א צייטווייליגער פארוואלטער וואס האט פארגעסן זיין ארט. ווארט און זעט: באס וויקטאריע גייט באלד אויסריינגן דאס הויז, און מיר וועלן איר נישט שטיין אין וועג."

קאפיטל פינף

די אפעראציע און דער אנאנימער טעקע

דער דאקטער איז ארויסגעקומען פון איזאבעלא'ס צימער מיט א בלאט אין דער האנט.

„ס'איז בעסער ווי מיר האבן געמיינט," האט ער געזאגט. „דער פייל איז דורכגעגאנגען די ברוסט און האט אויסגעמיטן די גרויסע בלוט־אדערן און דאס הארץ. אבער א טייל פון דער לינקער לונג איז געשעדיגט, און א קליין שטיקל איז געבליבן נאענט צום רוקנביין. דאס מוז מען ארויסנעמען."

„וואס זענען די שאנסן?"

„אויב די אפעראציע גייט גוט, איז דא זיבעציג ביז אכציג פראצענט שאנס אז זי וועט זיך אינגאנצן אויסהיילן אין דריי ביז זעקס חדשים. מיר האבן באשטימט די אפעראציע פאר מארגן אינדערפרי אכט אזייגער. זי וועט נעמען פיר ביז זעקס שעה. די שאנס פון הצלחה איז העכער אכציג פראצענט."

„א דאנק, דאקטער."

וויקטאריע איז אריין צו איר טאכטער און זיך געזעצט ביים בעט. „איזאבעלא, געדענקסט יענעם ארט אין שטאט מיט די קעז־מאקאראני וואס דו האסט אזוי ליב? דו האסט געזאגט אז ס'איז דאס בעסטע אין גאנץ לאס אנדזשעלעס. ווען דו שטייסט

אויף, נעם איך דיך אהין. דיין מאמע וועט זיך זארגן אז דו זאלסט צוריקקריגן אלעס וואס געהערט צו דיר."

אין אן אנדער צימער פון א צווייטן שפיטאל איז געזעסן אלעקסאנדרע ביי איר טאכטער קלאוי, וועמענס האנט איז געווען איינגעוויקלט אין באנדאזשן.

„יענע משוגענע פרוי האט דיר צובראכן די האנט. איך וועל זי לאזן באצאלן, איך שווער."

„מאמע, עס טוט וויי..."

די טיר האט זיך געעפנט און סיימאן איז אריין.

„פארוואס ביסטו געקומען?" האט אלעקסאנדרע אים אנגעשריגן. „קוק אויף קלאוי'ס האנט! זי וועט מעגליך קיינמאל מער נישט קענען האלטן א בויגן, און קוים שרייבן. און דו? דו ביסט אין יענעם שפיטאל געשטאנען ווי א פחדן און האסט נישט ארויסגעזאגט קיין וואָרט!"

„האסטו בכלל א באגריף פון וועמען דו רעדסט?" האט סיימאן צוריקגעשריגן. „וויקטאריע איז די אמת'ע מאכט הינטער ווערמיליאן. אן איר שטיצע בין איך גארנישט!"

„און ווער פירט יעצט ווערמיליאן? די הויפטלייט ענטפערן דאך צו דיר! זי איז שוין יארן נישט געווען דא. אויב דו נעמסט אין דיינע הענט די גאנצע משפחה'ס פארמעגן, איז זי נאר א ליידיגע שאל."

„איך וועל זיך באזארגן. אבער דו האלט דעם קאפ אראפ, הערסט? הער אויף מאכן צרות!" און ווען זי האט געוואלט ענטפערן, האט ער געדונערט: „איך האב געזאגט: האלט דעם קאפ אראפ!"

„טאטי!" האט קלאוי אויסגעשריגן.

סיימאן האט זיך אומגעדרייט צו איר, און זיין שטימע איז געווארן ווייך. „רו זיך אפ און ווער געזונט. דער טאטע וועט ברענגען יושר פאר דיר."

ווען ער איז ארויס, האט אלעקסאנדרע ארויסגעקוקט נאך אים מיט שמאלע אויגן. „וויקטאריע, דו מיינסט אז דו האסט געוואונען? סיימאן איז מיינער, און ווערמיליאן וועט אויך זיין מיינס."

שפעט ביינאכט איז ראפאעל צוריקגעקומען צו וויקטאריע.

„ווען האסטו לעצטנס געשלאפן?"

„איך געדענק נישט."

„נא, דאס איז פאר דיר." ער האט איר דערלאנגט א טעקע. „א מענטש וואס וויל נישט זיין באקאנט האט עס געשיקט. די חשבונות פון סיימאן'ס באהאלטענע קאנטע אויף די קיימען אינזלען. זיבן און פערציג מיליאן דאלאר אין דריי יאר."

וויקטאריע האט געבלעטערט. ראפאעל האט ווייטער גערעדט: „קוק אויף דער איבערפירונג פון דריי מיליאן. דער דאטום: איין טאג פאר איזאבעלא איז אטאקירט געווארן. און נאך עפעס:

סיימאן האט מיט כוונה אויסגעביטן קלאוי'ס ארט ביים פייל־שיסן אין שולע, אז זי זאל שטיין לעבן איזאבעלא. ער האט גוט געקענט קלאוי'ס נאטור. ער האט געוואוסט וואס זי וועט טון."

„דו זאגסט אז..."

„אז דאס איז נישט געווען קיין אומגליק. סיימאן האט עס געלאזט געשען."

ראפאעל האט אויסגעלייגט דעם פלאן: „ער האט אלעס אויסגערעכנט. איזאבעלא ווערט געשעדיגט, דו פארלירסט די קאנטראל, און דאס גיט אים א תירוץ צו זאגן אז דו ביסט נישט ביי זיך. דערנאך נעמט ער צו פון דיר די מאכט, און די מלכה בלייבט אן א טראן."

וויקטאריע'ס געדאנקען זענען צוריקגעלאפן צו פריערדיגע יארן, ווען סיימאן פלעגט רופן איזאבעלא „טאטי'ס קליינע פרינצעסין", און זי האט געלאכט. איר הארץ האט זיך פארקלעמט.

„איך האב מיינע מענטשן אינעווייניג," האט זי געזאגט, „אבער איך דארף דיין הילף. איך גיב דיר א געלעגנהייט: העלף מיר צוריקנעמען ווערמיליאן, און איך גיב דיר א האלב."

„איך דארף נישט קיין האלב."

„אויב אזוי, וואס דען?"

„ווען דיין טאַכטער שטייט אויף, זאָלסטו איר אַליין דערציילן אַז דו האָסט דעמאָלט אויסגעקליבן דעם אומריכטיגן מענטש."

אינדערפֿרי איז מאַרקוס געקומען מיט נייעס.

„באַס, סיימאָן האָט צוזאַמענגערופֿן אַלע מיטלסטע הויפּטלייט. ער זאָגט אַז איר זענט נישט ביי זיך, און ער וויל אָפּנעמען אייער רעכט אויף די געלטער. ער דערציילט אַז איר האָט געשאָסן אויף אַ יונג מיידל. ער זאָגט אויך אַז איר האָט גענוצט ווערמיליאָן'ס מיטלען ווען איר זענט געווען אַוועק."

„ער איז צו אומגעדולדיג," האָט וויקטאָריע רואיג געענטפֿערט. „ווען אַ מענטש וויל צו שנעל אויסלאָזן, מאַכט ער טעותים. אַ פֿאַרצווייפֿלטער מענטש ווייזט זיינע שפּאַלטן."

„און וואָס איז מיט דער שולע?"

„אַלעס איז גרייט. איך האָב באַוויזן פֿון קלאָויס שיקאַנירונגען, די שפּיטאָל־פּאַפּירן, און קלאָויס פּייל־טרענירונג ביכער. אַלעס צוגעגרייט צו געבן פֿאַר דער שולע און פֿאַר דער פּאָליציי."

„גוט. נאָר וואַרט. לאָמיר וואַרטן ביז סיימאָן לייגט אַריין זיין לעצטן טשיפּ, ביז ער מיינט אַז ער האָט שוין געוואונען, און דאַן צוטרעטן מיר אים. האַלט אַלעס אונטער קאָנטראָל פֿון הינטער די קוליסן. איך מוז וואַרטן ביז מיין קינד שטייט אויף."

די אַפּעראַציע איז געווען אַ הצלחה.

„זי וועט אויפֿשטיין אין דריי ביז פֿינף טעג, אָדער אין איינס ביז צוויי וואָכן," האָט דער דאָקטער געזאָגט. „און איך וועל זיך

מוטשען פֿאַר איר, ווייל מר. בעלמאַנט האָט באַצאָלט דריי מאָל אַזויפֿיל ווי דער פּרייז."

„ראַפֿאַעל," האָט וויקטאָריע זיך אומגעקוקט צו אים, „ברוך השם אַז דו ביסט דאָ."

קאפיטל זעקס

די שאנד קומט ארויס

אין אלעקסאנדרע'ס הויז האט זי געשטעלט א גלאז מילך פאר קלאוי.

„טרינק, דו דארפסט ווערן געזונט."

„מאמע, קוק!" האט קלאוי ארויסגעהאלטן איר טעלעפאן. „איינער האט עס ארויפגעלייגט אויף דעם שולע'ס פארום, און אלע טיילן עס ארום!"

„האט נישט די שולע געזאגט אז זיי האבן עס באגראבן?"

„יענע פרוי! זי וויל מיך פארניכטן!"

„סיימאן האט געזאגט אז ער האט זיך באזארגט מיט די צייטונגען..."

„יעצט ווייסן אלע אז איך האב עס געטון, און מיט כוונה! זיי רופן מיך א שלעגער, און זיי ווייסן אויך אז מיין טאטע האט מיך נישט פון זיין אמת'ער פרוי!" זי האט אויסגעבראכן אין געוויין. „מאמע, האסטו נישט געזאגט אז דער טאטע וועט מיך אנערקענען, אז איך וועל זיין די יורשת פון ווערמיליאן? פארוואס איז מיין האנט צובראכן, און יענער פרוי'ס טאכטער לעבט נאך?"

„קלאוי!"

„דו האַסט מיר אַנגעלויגן! דו האַסט געזאָגט אַז דער טאַטע וועט אונז באַשיצן. אײנעם שפּיטאָל האָט ער נישט אַרויסגעזאָגט קײן וואָרט!"

„דײן טאַטע וואַרט אויף דעם ריכטיגן מאָמענט," האָט אַלעקסאַנדרע געזאָגט, אָבער אַפילו זי אַלײן האָט עס שוין נישט אַזוי געגלײבט.

אין דער זעלבער צײט האָט אײנער פון די אַלטע הויפּטלײט פון ווערמיליאַן געכאַפּט סײמאָן אויף אַ זײט.

„סײמאָן, איך האָב געהערט שמועות אין די משפּחה, אַז באַס וויקטאָריע האָט זיך פאַרמישט מיט אַ צווײטן מאַן, און אַז זי נוצט ווערמיליאַן'ס געלט פאַר אים. זענען די שמועות געקומען פון דיר?"

„פון מיר? וואָס רעדסטו? איך וואָלט קײנמאָל נישט פאַרשפּרײט אַזעלכע זאַכן." סײמאָן האָט אַראָפּגעלאָזט די שטימע. „אָבער... אײנער האָט גענישטערט אין איר פאַרגאַנגענהײט. קום, קוק אַלײן."

ער האָט אַרויסגעלײגט אַ פאַטאָ. „דו קענסט אים?"

„ראַפאַעל בעלמאָנט? דער יורש פון דער בעלמאָנט גרופּע?"

„דו קענסט אים?"

„געוויס. די בעלמאָנט משפּחה פירט אײנע פון די גרעסטע מעדיצינישע גרופּעס אויף דער וועלט. און ער, איך האָב געהערט

אז ער און באס וויקטאריע קענען זיך פון לאנג, אויפגעוואקסן צוזאמען, אזא סארט געשיכטע."

„מער ווי א געשיכטע. ווייסטו פארוואס וויקטאריע האט זיך דעמאלט איינגעשפארט צו נעמען מיך? צוליב אים. ער האט געוואלט חתונה האבן מיט איר, און זי האט אים אפגעזאגט און אויסגעקליבן מיך. אבער ראפאעל האט זיך נישט אפגעזאגט. זיי האבן זיך די גאנצע יארן געהאלטן אין קאנטאקט." ער האט ארויסגעצויגן א בלאט. „די פינף מיליאן דאלאר זענען ארויס פון דער משפחה'ס קאנטע. אין דער הערה שטייט ,איינקונפט פון א שליחות', אבער איך האב נאכגעקוקט: וויקטאריע האט דעמאלט נישט געהאט קיין שליחות."

„איך וויל נישט גלייבן אז זי נוצט די משפחה'ס געלט פאר אן אלטן באקאנטן," האט סיימאן געזיפצט, „אבער די באווייזן ליגן דא פאר מיר. וואס זאל איך טון?"

„סיימאן, פארשפרייט עס נאך נישט. איך וועל עס אליין אונטערזוכן."

„א דאנק."

און ווען יענער איז אוועק, האט סיימאן געשמייכלט: „ווארט נאר, וויקטאריע. איך וועל דיר ווייזן ווער עס פירט באמת ווערמיליאן."

אין שפיטאל זענען וויקטאריע און ראפאעל געזעסן ביים פענצטער. ראפאעל האט זי געפרעגט: „זאג מיר, פארוואס האסטו דעמאלט אויסגעקליבן אים?"

„אפשר איז עס געווען א נארישע יונגע חלום צו זיין א העלד. ער האט געזאגט אז ער דארף מיך."

„און איך האב געזאגט אז איך קען דיך באשיצן."

„פונקט. איך האב נישט געוואלט קיין שיך. איך האב געוואלט הערן אז מען דארף מיך."

„און ווי האט זיך עס אויסגעלאזט?"

„דו זעסט אליין. וואס ער האט געדארפט, איז אים געווען וויכטיגער ווי איך."

דאן האט זיך דערהערט א שוואכע שטימע פונעם בעט: „מאמע."

וויקטאריע איז צוגעלאפן. „איך בין דא. די מאמע איז דא."

„עס טוט וויי."

„איך ווייס, איך ווייס, מיין קינד. אבער דו ביסט יעצט אין זיכערהייט. די אפעראציע איז גוט געגאנגען. דו וועסט זיין געזונט."

„מאמע? האסטו געוויינט?"

„ניין. די מאמע האט נישט געוויינט."

„דו זאגסט נישט דעם אמת."

דער דאקטער האט נאכגעקוקט און געזאגט: „אלעס איז נארמאל. וואס זי איז אויפגעשטאנען איז א גוטער סימן. יעצט דארף זי נאר צייט זיך אויסצוהיילן."

„אַ דאַנק."

„מאַמע?" האָט איזאַבעלאַ שטיל געפֿרעגט. „קלאָוי האָט אויף מיר געשאָסן, יאָ? ס'איז נישט געווען קיין אומגליק. איך האָב זי געזען. זי האָט געשמייכלט ווען זי האָט אויף מיר געצילט. מאַמע, פֿאַרוואָס זאָל זי מיר אַזוי טון?"

„ווייל איינער האָט זי אויסגעלערנט אַז זי מעג. איך זאָג דיר צו: דער וואָס האָט זי אויסגעלערנט, און די וואָס האָט עס געטון, וועלן ביידע באַצאָלן."

„באַצאָלן ווי?"

„וואָס ווילסטו?"

„איך וויל זי זאָל וויסן אַז געלט קען נישט פֿאַרריכטן אַלעס. ווען מען טוט עפּעס שלעכטס, מוז מען טראָגן די פֿאָלגן."

„איך זאָג דיר צו: זי און איר מאַמע וועלן באַקומען פּונקט וואָס זיי פֿאַרדינען."

קאפיטל זיבן

די הויז פאלט איין

ביי אלעקסאנדרע האט געקלונגען דער טעלעפאן. זי האט צוגעהערט, און איר פנים איז געווארן ווייס. „דער באנק האט אנגערופן," האט זי געזאגט צו קלאוי. „די מארטגעדזש איז נישט באצאלט געווארן."

„דער טאטע איז שוין דריי טעג נישט געווען דא," האט קלאוי געענטפערט מיט א ביטערן קול. „מאמע, ער וויל אונז נישט. ער האט מיך באזוכט אין שפיטאל צוויי מאל, נישט קיין האלבע שעה. די קרעדיט־קארטלעך זענען פארפרוירן. מיר קענען קוים באצאלן פאר די פילן קעגן ווייטאג."

עס האט געקלאפט אין טיר. א מאן אין א פינצטערן אנצוג איז געשטאנען מיט פאפירן.

„מרס. אלעקסאנדרע טארנטאן?"

„יא?"

„איך בין פונעם באנק. דאס איז א באפעל צו צוריקנעמען די הויז. איר האט צוויי און זיבעציג שעה ארויסצוגיין."

„וואס? ס'איז דא א טעות. סיימאן באצאלט אלע חשבונות."

„אלע קאנטעס אויף מר. סיימאן סטערלינג'ס נאמען זענען פארפרוירן געווארן מיט דריי טעג צוריק. די מארטגעדזש איז שוין דריי חדשים נישט באצאלט."

אלעקסאנדרע האט אנגערופן סיימאן'ס נומער. „דער נומער וואס איר האט גערופן איז אפגעשניטן," האט געענטפערט א קאלטע שטימע.

„ער האט געזאגט אז די הויז שטייט אויף מיין נאמען," האט זי געשטאמלט. „סיימאן, דו ליגנער!"

„מאמע," האט קלאוי שטיל געזאגט, „דו האסט געדארפט וויסן שוין ווען ער האט אונז איבערגעלאזט אין שפיטאל."

„אויב איר גייט נישט ארויס אין צייט," האט דער באנק־מאן געזאגט, „וועט דער געריכט שיקן מארשאלן. מיט אלע אפצאלן און שטראפן קומט אויס פינף הונדערט און צוואנציג טויזנט דאלאר."

אין שפיטאל איז ראפאעל אריינגעקומען מיט א גרויסן ווייכן שפילצייג־בער אונטערן ארעם.

„מאמע, ווער איז דער מאן?" האט איזאבעלא געפרעגט.

„איך בין דיין מאמע'ס בעל־חוב," האט ראפאעל געענטפערט מיט א שמייכל.

„בעל־חוב?"

„יא. ס'זענען דא צוויי סארט חובות: געלט, און טובות. דיין מאמע איז מיר שולדיג פון ביידע."

„וויפיל איז זי דיר שולדיג?"

„זי איז מיר שולדיג דעם אמת."

„דעם אמת וועגן וואָס?"

„דאָס וועל איך דיר זאָגן ווען דו ביסט געזונט."

ווען ראַפאַעל איז אַרויס אויף אַ מינוט, האָט איזאַבעלאַ געזאָגט: „מאַמע, דער מאַן איז בעסער ווי דער טאַטע. דער טאַטע האָט מיר קיינמאָל נישט געבראַנגט אַ שפּילצייג־בער. ווי אַזוי האָט איר זיך באַקענט?"

„אין אַ הויז פאַר יתומים," האָט ראַפאַעל געענטפערט, ווען ער איז צוריקגעקומען. „זי איז אָנגעקומען אַ יאָר נאָך מיר, פול מיט בלויע פלעקן. זי האָט נישט גערעדט, און האָט אויף יעדן געקוקט ווי זי וויל אים אומברענגען. קיינער האָט נישט געוואַגט צו רעדן מיט איר. האָב איך זיך יעדן טאָג אָנגעקוועטשט לעבן איר און גערעדט צו זיך אַליין."

„און וואָס האָט זי געזאָגט?"

„איינמאָל האָט זי זיך אומגעדרייט און געזאָגט: ,דו ביסט צו הויך.'" איזאַבעלאַ האָט געלאַכט. „מיר זענען צוזאַמען אויפגעוואַקסן. זי האָט זיך אויסגעלערנט צו רעדן, און איך האָב זיך אויסגעלערנט צו שווייגן."

„ווען האָסטו זיך אויסגעלערנט צו שווייגן?" האָט וויקטאָריע געפרעגט.

„יעצט," האָט ער געזאָגט, און אַלע דריי האָבן געלאַכט.

שפעטער איז מארקוס געקומען. „באס, די איבערפירונג פון פינף מיליאן צו ראפאעל איז א פאלשקייט."

„איך ווייס. דער דאטום איז מיט זעקס חדשים צוריק. דעמאלט בין איך געווען אויף א שליחות אין סיריע. און סיימאן אליין האט באשטעטיגט מיינע הוצאות פאר יענער שליחות."

„פארוואס זאל ער דאן עפעס אזוי פארשרייבן, וואס מען קען אזוי גרינג נאכקוקן?"

„ווייל ער שפילט אז קיינער וועט נישט נאכקוקן. ביי אונז איז דער שם וויכטיגער ווי א באווייז. ער וויל נאר ארייננפלאנצן א ספק. און א ספק ווערט א שפאלט."

„זאלן מיר עפעס טון?"

„גארנישט. לאז אים מיינען אז עס ארבעט."

„באס, וואס איז סיימאן'ס גרעסטע שוואכקייט? די תאוות־בצע?"

„די גיריגקייט איז נאר א סימן. סיימאן האט שטענדיג נאכגעמאכט: ווי א באס רעדט, ווי א באס פירט זיך. אבער ער האט קיינמאל נישט פארשטאנען אז וואס ברענגט מענטשן נאכצוגיין איז נישט מאכט, נאר צוטרוי. ער קען אפקויפן געטריישאפט, אבער צוטרוי קען ער נישט קויפן."

סיימאן איז ווידער געזעסן מיט דעם אלטן הויפטמאן, און האט ארויסגעלייגט א נייע פאטא.

„דאס איז כאליד, א וואפן־הענדלער פון מיטל־מזרח. ער איז געווען וויקטאריע'ס קאנטאקט ביי איר שליחות אין סיריע מיט דריי יאר צוריק. דריי פון אירע שליחות־פראטאקאלן זענען ליידיג, און זיי טרעפן זיך פונקט מיט כאליד'ס באוועגונגען."

„און וואס אויב די באווייזן זענען פאלש?"

„מיר וועלן עס נאכקוקן ביי דער פארזאמלונג," האט סיימאן געענטפערט. אבער ביי זיך האט ער געטראכט: „אפילו אויב עס איז פאלש, וועל איך עס מאכן אמת."

מארקוס איז שנעל געקומען צו וויקטאריע. „באס, סיימאן פארשפרייט אז איר זענט פארמישט מיט א וואפן־הענדלער."

„כאליד איז קיינמאל נישט געווען קיין וואפן־הענדלער. סיימאן האט אליין געהאט א געשעפט אין סיריע וואס איז שיף געגאנגען. יענע מענטשן זענען געקומען נאך אים, און איך האב אים באשיצט."

„און אויב ער ברענגט עס צו דער פארזאמלונג?"

„איין נאכקוק, און עס פאלט איין. אבער זיין ציל איז נישט צו באווייזן. ער וויל אויפעסן דעם צוטרוי פאר דער פארזאמלונג." זי האט אים אנגעקוקט. „מארקוס, אויב סיימאן וואלט דיר געוויזן באווייזן אז איך האב פארראטן די משפחה, וואלסטו געגלייבט?"

„קיינמאל נישט."

קאפיטל אכט

א גלעזל זופ און א פארזאמלונג אויפן הוריזאנט

ראפאעל איז געקומען אין שפיטאל מיט א טעפל הייסע שוואמען־זופ.

„דו קענסט קאכן?" האט איזאבעלא געפרעגט.

„איך האב עס געקויפט," האט ער מודה געווען, און איזאבעלא האט געלאכט.

ער האט זיך אומגעדרייט צו וויקטאריע. „ווען האב איך דיך לעצטנס געזען שמייכלען? אזוי ווייט איך געדענק, נישט זינט דו האסט חתונה געהאט מיט סיימאן. איך בין געקומען דיר זאגן: וואס דו זאלסט נישט טון ווייטער, בין איך אויף דיין זייט."

ווען ער איז ארויס, האט איזאבעלא אנגעכאפט די מאמע'ס האנט. „מאמע, דער טאטע האט געטון עפעס שלעכטס און דיר ויי געטון, יא? איך בין שוין נישט קיין קליין קינד. מיר ארט נישט ווערמיליאן. מיר ארט נאר צי דו ביסט צופרידן."

„איך האב דיך נישט באשיצט," האט וויקטאריע געזאגט מיט א פארשטיקט קול.

„דער טאטע האט אונז ביידע נישט באשיצט," האט איזאבעלא געענטפערט.

„ווארט נאך א ביסל, מיין קינד. עס איז שוין כמעט פארטיג."

מארקוס איז געקומען מיט א לאנגע רשימה. „באס, דאס איז וואס סיימאן האט ארומגעשיקט. ער האט איבערגעדרייט א סך מענטשן מיט פאלשע טעלעפאן־רשימות צווישן אייך און ראפאעל, און מיט ,סודות' פון מיטל־מזרח. די פארזאמלונג איז קומענדיגע פרייטאג. ער וועט נישט ווארטן. די פארזאמלונג איז ביי אים נאר א פארמאליטעט, אייך ארויסצושטופן."

„גוט," האט וויקטאריע געענטפערט. „מיר וועלן האבן א איבערראשונג גרייט פאר אים."

אין אלעקסאנדרע'ס הויז, צווישן אנגעפאקטע קעסטלעך, האט קלאוי געלייענט א בריוו פון דער שולע.

„מאמע, איך בין ארויסגעווארפן פון שולע. אויף אייביג. און עס בלייבט שטיין אין מיינע פאפירן."

„דיין טאטע האט געזאגט אז ער האט זיך באזארגט מיט דער שולע..."

„ער האט געלויגן! ער האט אונז געמאכט היימלאז, און יעצט בין איך ארויסגעווארפן. ער קומט נישט, מאמע. ער קומט קיינמאל נישט."

קאפיטל ניין

קלאוי דרייט זיך אום

„קלאוי, וואס איז געשען?" האט אלעקסאנדרע געפרעגט, ווען זי האט געזען איר טאכטער'ס פנים.

„מאמע, קוק אויף מיר. קוק אויף מיין האנט. מיין האנט איז צובראכן. ער וויל נישט קיין טאכטער ווי מיך."

„קלאוי... עס טוט מיר באנג. די מאמע בעט דיך אזוי מחילה."

„מאמע, ער האט אונז אפגעשפילט." און פלוצלינג האט קלאוי ביטער געלאכט. „און אויב ער וויל אונז ארייינלייגן, וועלן מיר אים ארייינלייגן צוריק."

„קלאוי, וואס רעדסטו?"

„מאמע, ווייסטו פון וואס ער שרעקט זיך די מערסטע יעצט?"

„פון וואס?"

„אז ווערמיליאן זאל פארלירן דעם צוטרוי אין אים. אויב דאס געשעט, איז אלעס וואס ער האט געטון אומזיסט."

„טו נישט קיין נארישקייטן."

„מאמע, איך פארשטיי שוין. ער האט עס אזוי צוגעשטעלט אז איך זאל באמערקן איזאבעלא ביים פייל־שיסן. אויב איך בין גרייט צו זאגן עדות קעגן אים..."

„קלאוי, ביסט משוגע? אויב דו זאגסט מודה, וועט ארויסוואַרפן פון שולע זיין דאס קלענסטע. דו קענסט גיין אין תפיסה!"

„מאמע, קוקט מיין לעבן יעצט אויס אזוי אנדערש פון א תפיסה? מיין האנט איז צובראכן. די שולע איז אוועק. די הויז נעמט מען צו. דער טאטע האט אונז פארלאזט. וואס האב איך נאך צו פארלירן?"

„קלאוי, הער מיך אויס."

„מאמע, איך בעט נישט קיין ערלויבעניש. איך האב באשלאסן: ער וועט באצאלן." זי האט ארויסגענומען א קליין זכרון־שטעקל. „דא זענען אויך באווייזן ווי ער האט איבערגעפירט ווערמיליאן'ס געלט אויף מיין פריוואטע קאנטע. מיט דעם איז ער פארטיג."

„ווען האסטו..."

„דעם טאג וואס ער האט אונז איבערגעלאזט אין שפיטאל, האב איך געוואוסט אז מען קען אים נישט געטרויען. האב איך באהאלטן די באווייזן, אויב אזא טאג וועט קומען."

„קלאוי, פארוואס האסטו מיר נישט געזאגט פריער?"

„ווייל איך האב נאך געהאט א ביסל האפענונג. איך האב געמיינט אז ער געדענקט אז איך בין זיין טאכטער. אבער יעצט... יעצט האף איך שוין אויף גארנישט."

אלעקסאנדרע האט געזיפצט. „גוט. דו ביסט גערעכט. דער מענטש פארדינט צו ברענען. וואס ווילסטו טון?"

„איך גיי צו וויקטאריע."

„וואס? דאס קענסטו נישט! זי וועט דיך אומברענגען!"

„ניין, זי וועט נישט. ווען זי וואלט מיך געוואלט טויט, וואלט זי מיך אומגעברענגט אין שפיטאל. זי האט מיר צובראכן די האנט, אבער איבערגעלאזט לעבעדיג, ווייל זי האט נוקם געווען פאר איר טאכטער. זי וויל עפעס גרעסער."

„וואס וויל זי?"

„סיימאן'ס סוף."

וויקטאריע האט אנגענומען קלאוי אין א שטילן צימער.

„מיר דארפן רעדן," האט קלאוי געזאגט. „א דאנק וואס איר זענט געקומען."

„דאנק מיר נישט. איך בין נאר געקומען צו זען וואס דו ווילסט מיר ווייזן."

„דא זענען באווייזן אז סיימאן האט מיך מיט כוונה געשטופט צו שעדיגן איזאבעלא. און אויך די רשימות ווי ער האט איבערגעפירט ווערמיליאן'ס געלט אויף קאנטעס אויף מיין נאמען."

„פארוואס גיבסטו דאס מיר?"

„ער האט אנגעלויגן מיין מאמע אז ער וועט זי נעמען פאר א פרוי. ער האט מיר אנגעלויגן אז איך וועל זיין די יורשת פון ווערמיליאן. ער האט אייך אנגעלויגן אז ער איז א גוטער מאן און טאטע. אלעס איז געשען צוליב אים. און יעצט וויל ער אייך ארויסשטופן און ווייטער הערשן. איך לאז אים נישט. מיין האנט

איז צובראכן. די שולע האט מיך ארויסגעווארפן צוליב דעם פייל. מיין מאמע האט גארנישט מער. און וואו איז ער? אים האט קיינמאל נישט געארט פון אונז. איך בין נישט געקומען בעטן מחילה. איך האב כמעט אומגעברענגט אייער טאכטער. איר וועט מיר נישט מוחל זיין, און איך וועל מיר אליין אויך קיינמאל נישט מוחל זיין. אבער אייער טאכטער איז געווען גערעכט: א פאלשע בחירה האט פאלגן. נישט נאר פאר מיר. אויך פאר סיימאן."

„ווייסט, אז דו גיבסט מיר דאס, קענסטו אויך אליין אנקומען אין תפיסה."

„איך ווייס."

„שרעקסטו דיך נישט?"

„מיין האנט איז שוין צובראכן. מיין לעבן איז שוין חרוב. פון וואס זאל איך מיך נאך שרעקן?"

„ווייסט דיין מאמע אז דו ביסט דא?"

„זארגט נישט וועגן איר. אפילו אויב זי איז נישט מסכים, קען זי מיך נישט אפשטעלן."

„רוב פון דעם האב איך שוין געהאט," האט וויקטאריע געזאגט, „אבער א דאנק. אויב עס קומט צו עדות־זאגן אין געריכט, דארפסטו נישט גיין."

„ניין. איך וועל גיין. איך וויל אים אליין ארייינזעצן." קלאוי האט זיך אפגעשטעלט ביי דער טיר. „וויקטאריע... ווי גייט עס מיט איזאבעלא?"

„זי האלט זיך גוט. מען וועט זי באלד ארויסלאזן פון שפיטאל."

„דאס איז גוט," האט קלאוי ארויסגעאטעמט. „איך האב נישט אומגעברענגט קיינעם."

קאפיטל צען

די גרויסע פארזאמלונג

אין דעם גרויסן זאל פון ווערמיליאן זענען זיך צוזאמגעקומען אלע הויפטלייט און פארוואלטער. סיימאן איז אויפגעשטאנען בראש.

„ברידער, איך האב אייך היינט צוזאמגערופן ווייל איך האב עפעס וויכטיגס צו מעלדן. ווי איר ווייסט אלע, האט וויקטאריע׳ס טאכטער לעצטנס געהאט אן אומגליק. דאס האט וויקטאריע שטארק געטראפן. זי איז נישט רואיג אויפן גייסט, און זי האט שוין געמאכט עטליכע אומפארשטענדליכע טריט."

„סיימאן איז גערעכט," האט איינער צוגעשטימט. „באס וויקטאריע איז לעצטנס טאקע נישט געווען דאס זעלבע."

„איך וויל עס נישט טון," האט סיימאן ווייטער גערעדט, „אבער אלס דער צייטווייליגער קאפ פון דער משפחה, האב איך א פליכט צו באשיצן ווערמיליאן׳ס אינטערעסן. דערפאר לייג איך פאר אז מען זאל צייטווייליג אפנעמען וויקטאריע׳ס מאכט, און איך זאל נעמען די פולע קאנטראל ביז זי ווערט געזונט. דאס איז דער פאפיר. לויט ווערמיליאן׳ס כללים, אויב מער ווי האלב פון די פארוואלטער שרייבן אונטער, גייט די מאכט איבער צום צייטווייליגן קאפ. ברידער, שרייבט אונטער."

עס איז געווארן שטיל.

„און דו? פּאַרוואָס זאָגסטו גאָרנישט? בין איך נישט קלאָר געווען? אָדער גלייבסטו מיר נישט?"

„סיימאָן," האָט זיך אָנגערופן איינער פון די אַלטע, „איך ווייס אַז דו האָסט גוט געפירט די משפחה די לעצטע יאָרן, אָבער איך וויל פריער הערן וואָס באַס וויקטאָריע האָט צו זאָגן."

„זי איז נישט אין אַ מצב צו—"

„איך הער אַז איינער דאָ וויל מיר אָוועקנעמען מיין גאַנצע מאַכט."

אַלע האָבן זיך אומגעדרייט. אין טיר איז געשטאַנען וויקטאָריע.

„מיין טייערע," האָט סיימאָן געשטאַמלט, „וואָס טוסטו דאָ? מיר האַלטן אַ משפחה־פאַרזאַמלונג."

„אַ פאַרזאַמלונג וועגן וואָס? ווי אַזוי איך בין נישט ביי זיך? ווי אַזוי איך טויג נישט צו פירן די משפחה? סיימאָן, איידער דו זאָגסט נאָך אַ וואָרט, טראַכט גוט. פון יעצט אָן ווערט יעדעס וואָרט וואָס דו זאָגסט פאַרשריבן."

„מיין טייערע, וואָס טוסטו? מיר זענען דאָך משפחה. קענען מיר עס נישט אויסרעדן?"

„משפחה? סיימאָן, ווען בין איך דיר אַמאָל געווען משפחה?" זי האָט זיך אומגעדרייט צו די אַנדערע. „גוט וואָס מיר זענען אַלע דאָ. איך האָב עפּעס וואָס איר דאַרפט אַלע זען."

זי האָט אַרויסגעלייגט די פּאַפּירן. די הויפּטלייט האָבן געלייענט, און אַ געשריי האָט זיך אויפגעהויבן.

„וואָס איז דאָס?! זיבן און פערציק מיליאָן? ווי אַזוי אַזויפֿיל?"

„סיימאָן, ערקלער דאָס!"

„ס'איז פֿאַלש!" האָט סיימאָן אויסגעשריגן. „וויקטאָריע, דו האָסט עס נאָכגעמאַכט מיך אַריינצולייגן!"

„סיימאָן, דו האָסט גענוצט די משפּחה'ס געלט אויפֿצוהאַלטן אַ טאָכטער פֿון אַ פֿרוי פֿון דער זייט?"

„איך... איך האָב נישט! ס'איז פֿאַלש! וויקטאָריע, דו—"

„ס'איז נאָך דאָ," האָט וויקטאָריע געזאָגט, און אַרויסגעלייגט נאָך פּאַפּירן.

„דאָס... דאָס איז נישט אמת. דאָס זענען פֿאַלשע פּאַפּירן. איך ווייס וואָס דאָס איז: וויקטאָריע האַלט זיך צוזאַמען מיט די בעלמאַנטס. זי וויל מיך פֿאַרניכטן!"

„שטעל אַוועק דיינע פֿאַקטן גלייך," האָט וויקטאָריע אים איבערגעריסן. „דו ביסט דער וואָס האָט באַהאַלטן פֿון דער משפּחה צוויי וואָפֿן־געשעפֿטן אין מיטל־מזרח. ווען מען האָט דיר צוגענומען דאָס געלט, בין איך געווען די וואָס האָט אויסגערייניקט דיין בלאָטע. און דו האָסט אויסגעטראַכט פֿאַלשע באַווייזן אַז איך האָב געשיקט די משפּחה'ס געלט צו אַן אַלטן באַקאַנטן, אַז איך האָב פֿאַרראַטן ווערמיליאָן. דו האָסט מיך געוואָלט אַראָפּשלעפּן, און דו ביסט אַפֿילו נאָכגעגאַנגען דיין אייגענע טאָכטער. סיימאָן, דיין גרעסטע פּראָבלעם איז נישט וואָס דו ביסט גיריק. עס איז וואָס דו ביסט גיריק און נאַריש."

„סיימאָן, דו נבל!" האָט אײַנער געשריגן. „דו האָסט גענוצט די משפּחה'ס געלט פֿאַר דײַן פּרוי׳ פֿון דער זײַט און איר קינד, און דערנאָך אַנגעוואָרפֿן אַ בלבול אויף באָס וויקטאָריע?"

„זיבן און פֿערציק מיליאָן! ווייסטו ווי לאַנג מען קען דערמיט שפּײַזן די ברידער? סיימאָן, וואָס האָסטו צו זאָגן?"

„לויט ווערמיליאַן'ס כּללים," האָט וויקטאָריע געפֿרעגט, „וואָס איז די שטראָף פֿאַר פֿאַרראַטן די משפּחה און גנבֿענען געלט?"

„אַרויסוואַרפֿן פֿון דער משפּחה. אַלע פֿאַרמעגנס צוגענומען. און אויב עס קומט צו פֿאַרראַט, גייט לויטן משפּחה־געזעץ."

„איר! איר אומדאַנקבאַרע!" האָט סיימאָן געבראַכן. „ווער האָט געפֿירט די משפּחה די אַלע יאָרן? ווער האָט אײַך באַצאָלט? איך! סיימאָן!" ער האָט זיך אומגעדרייט צו וויקטאָריע. „וויקטאָריע, דו מיינסט אַז דו האָסט געוואונען? איך האָב נאָך מײַנע מענטשן אין דער משפּחה. מיינסטו אַז זיי ענטפֿערן אַלע צו דיר?"

„דײַנע מענטשן?" האָט וויקטאָריע געזאָגט. אָבער קיינער פֿון זיי האָט זיך נישט גערירט.

„איך פֿאַרשטיי שוין! דאָס ביסטו! דו האָסט דאָס אַלעס צוגעשטעלט פֿון אָנהייב, און נאָר געוואַרט צו לאַכן פֿון מיר! דו גיפֿטיגע—"

„באַשולדיק דיין אייגענעם כאַראַקטער. ווייסטו ווער עס האָט אַנטפּלעקט די קאָנטעס וואָס דו האָסט גענוצט צו פירן דאָס געלט? דיין טייערע טאַכטער, קלאָוי."

„דאָס איז אוממעגליך."

„ווען דיין אייגן קינד דרייט זיך אום קעגן דיר, איז דאָס אַ באַזונדערער סאָרט דורכפאַל." זי האָט געמאַכט אַ צייכן צו די מענער. „טוט עס."

„קומט נישט נענטער!" האָט סיימאַן געשריגן. „וויקטאָריע, מיין טייערע, איך האָב געזינדיגט, באמת. גיב מיר נאָך איין געלעגנהייט. איך בין איזאַבעלאַ'ס טאַטע. דו קענסט מיר דאָס נישט טון."

„אַזוי, יעצט געדענקסטו אַז דו ביסט איזאַבעלאַ'ס טאַטע? דו האָסט געלאָזט איינעם שיסן אַ פייל דורך איר ברוסט. די שפּיץ האָט פאַרפעלט איר האַרץ מיט צוויי מילימעטער. זי איז כמעט געשטאָרבן. פאַרשטייסטו דאָס?"

„איך האָב עס נישט געמיינט. איך האָב נאָר געוואָלט מאַכן ווערמיליאַן שטאַרקער, כדי צו באַשיצן אייך בעסער."

„באַשיצן אונז? האָסטו אונז באַשיצט ווען דו האָסט גענוצט די משפחה'ס געלט אויפצוהאַלטן יענע פרוי? ווען דו האָסט צוגעזאָגט די ירושה פאַר איר טאַכטער? ווען דו האָסט פאַרשפּרייט ליגנס אַז איך האָב פאַרראַטן ווערמיליאַן? סיימאַן, הער אויף מיט די תירוצים." זי האָט זיך אומגעדרייט צו די מענער. „וואַרפט אים אַרויס. ער טאָר זיך קיינמאָל נישט

אומקערן. נעמט צו יעדע פּאַרמעגן אויף זיין נאָמען, און גיט אים איבער צום געריכט."

„ניין! גיב מיך נישט איבער צו דער פּאָליציי, וויקטאָריע! איך בעט דיך, איך וויל נישט גיין אין תפיסה!"

„דו האָסט נישט קיין ברירה."

„וויקטאָריע, דאָס קענסטו מיר נישט טון! איך בין דיין מאַן! איך בין איזאַבעלאַ'ס טאַטע! ווייסטו ווער איך בין? איך בין סיימאָן! איך פיר ווערמיליאָן!"

„שוין נישט."

סיימאָן האָט זיך אומגעדרייט צו מאַרקוס. „מאַרקוס, אַלע די יאָרן וואָס וויקטאָריע האָט איבערגעלאָזט ווערמיליאָן אין מיינע הענט, ביסטו אויך נאָכגעגאַנגען מיר. און אַזוי באַהאַנדלסטו מיך?"

„סיימאָן, איך בין קיינמאָל נישט נאָכגעגאַנגען דיר. איך בין נאָכגעגאַנגען באַס וויקטאָריע. שטענדיג."

סיימאָן האָט געלאַכט ווי אַ צובראָכענער. „וויקטאָריע, דו מיינסט אַז דו האָסט געוואונען? איך וועל געפינען אַ וועג צוריקצוקומען. דו וועסט זען."

קאפיטל עלף

דער לעצטער שטריק

ווען סיימאן איז ארויסגעווארפן געווארן, איז מארקוס צוגעקומען צו וויקטאריע. „באס, איז אלעס גוט מיט אייך?"

„איך בין געווען מיט אים חתונה אזויפיל יאר. איך האב געמיינט אז ס'איז דא כאטש איין גרעניץ וואס ער וועט נישט אריבערגיין."

„באס, איר לאזט אים באמת אזוי אוועקגיין?"

„גיב א מענטש פריער האפענונג, און דערנאך צוטרעט זי. אזוי צעברעכט מען אים אינגאנצן."

ביים לופטפעלד האט סיימאן געלאפן צום טישל, מיט א בילעט אין דער האנט.

„הער, עס טוט מיר באנג," האט די באאמטע געזאגט, „אבער דער בילעט קען מען נישט נוצן."

„וואס? אוממעגליך!"

צוויי מענער זענען צוגעקומען פון הינטן. „מר. סיימאן סטערלינג?"

„וואס ווילט איר?"

„איר זענט אנגעגעבן געווארן אויף חשד פון געלט־וואשן, און פון אנרייצן א מיידל אונטער די יארן צו פרובירן אומברענגען א מענטש. ביטע ארבעט מיט מיט דער אויספארשונג."

„לאזט מיך! לאזט מיך גיין!" האט ער געשריגן, ווען מען האט אים אוועקגעפירט. „ניין!"

אין געריכט איז דער זאל געווען פול.

„מרס. טארן," האט דער אדוואקאט געפרעגט, „זאגט ביטע פארן געריכט, צי סיימאן סטערלינג האט אנגעזאגט אייער טאכטער, קלאוי טארן, מיט כוונה צו שעדיגן איזאבעלא סטערלינג."

„יא," האט אלעקסאנדרע געענטפערט. „די נאכט פאר עס איז געשען, האט ער מיך אנגערופן און געזאגט: 'אויב איזאבעלא ווערט געשעדיגט, וועט וויקטאריע פארלירן די קאנטראל.' ער האט געזאגט אז דאס איז זיין איינציגע געלעגנהייט צוריקצונעמען ווערמיליאן."

„זי ליגט! זי איז משוגע!" האט סיימאן אויסגעשריגן. „זי טוט עס זיך צו נוקם זיין אין מיר! זיי זענען אלע צוזאמען אין דעם!"

„דער באשולדיגטער זאל שווייגן," האט דער ריכטער באפוילן.

„מיין טאכטער איז גרייט צו זאגן עדות," האט אלעקסאנדרע געזאגט.

„מיס טארן," האט דער אדוואקאט געווענדט צו קלאוי, „זאגט ביטע פארן געריכט, צי סיימאן סטערלינג האט אייך אנגעזאגט צו שעדיגן איזאבעלא סטערלינג."

„יא. ער האט פיל מאל אנגעוואונקען אז ער וויל אז איזאבעלא זאל געשעדיגט ווערן. דערפאר האב איך געטון קעגן איר כמעט אן טראכטן."

„איז אלעס וואס איר זאגט אמת?"

„איך האב רעקארדירונגען אלס באווייז. איך האב אויך איבערגעגעבן באווייזן אז ער האט איבערגעפירט געלט אויף קאנטעס אויף מיין נאמען." זי האט זיך אומגעדרייט צו סיימאן. „דו האסט חרוב געמאכט מיין האנט, מיין צוקונפט, מיין מאמע'ס לעבן, און דו האסט וויי געטון איזאבעלא, אלעס פאר דיין אייגענעם כבוד."

„פארגעס נישט, דו ביסט די וואס האט געשאסן אויף איזאבעלא. דו וועסט אויך נישט ארויסדרייען."

„איך וועל טראגן די אחריות פאר וואס איך האב געטון. יעצט איז דיין רייע צו באצאלן פאר וואס דו האסט געטון."

אין שפיטאל האט איזאבעלא געפרעגט: „מאמע, וועט קלאוי גיין אין תפיסה?"

„מעגליך. זי האט דיר וויי געטון. אבער זי האט עדות געזאגט פון זיך אליין, און דער ריכטער וועט איר מעגליך זיין מקיל."

„מאמע, אמאל טראכט איך: ווען איך וואלט נישט געהאט דיך, וואלט איך געווארן ווי זי?"

„ניין."

„ביסטו אזוי זיכער?"

„דו האסט עס אליין געזאגט: ווייל דו האסט מיך. כל זמן די מאמע איז דא, וועט דיר קיינער נישט וויי טון."

אין געריכט איז געקומען דער טאג פונעם אורטייל.

„מיטגלידער פון דער זשורי, זענט איר געקומען צו אן איינשטימיגן אורטייל?"

„יא, אייער כבוד."

„ביטע לייענט דעם אורטייל."

„וועגן דעם באשולדיגטן, סיימאן סטערלינג: שווערער אנפאל, שולדיג. אנרייצן א מיידל אונטער די יארן צו א פארברעכן, שולדיג. געלט־שווינדל, שולדיג. געלט־וואשן, שולדיג. א פרואוו צו אומברענגען א מענטש, שולדיג."

„סיימאן סטערלינג," האט דער ריכטער געזאגט, „דאס געריכט פאראורטיילט אייך צו דרייסיג יאר תפיסה, אן קיין מעגליכקייט פון פריער ארויסגיין."

„דרייסיג יאר? דרייסיג יאר?!" האט סיימאן געשריגן. „וויקטאריע! איזאבעלא איז אויך מיין טאכטער! איך האב נישט געמיינט איר וויי צו טון! דאס קענסטו מיר נישט טון!"

„ווען דו האסט דאס אלעס אויסגעטראכט," האט וויקטאריע רואיג געענטפערט, „האסטו דאן געדענקט אז זי איז דיין טאכטער?"

סיימאן האט שווער געאטעמט, און מען האט אים ארויסגעפירט. וויקטאריע האט אויסגעאטעמט. „סוף־כל־סוף איז עס פארטיג."

קאפיטל צוועלף

א נייער אנהייב

שפעטער איז וויקטאריע געשטאנען אויף א טעראסע, און ראפאעל איז צוגעקומען.

„וועגן וואס טראכטסטו?"

„אז סוף־כל־סוף איז עס פארטיג."

„איז עס געווען כדאי?"

„יא. איזאבעלא איז געבליבן לעבן, סיימאן האט באקומען וואס ער האט פארדינט, און ווערמיליאן איז צוריק אויף די פיס."

„און דו?"

„וואס איז מיט מיר?"

„צי וועסטו מיר סוף־כל־סוף געבן אן ענטפער?"

וויקטאריע האט א שמייכל געטון, דער ערשטער ריכטיגער שמייכל זינט לאנג.

נישט לאנג דערנאך, נאכדעם וואס וויקטאריע איז אפגעשיידט געווארן פון סיימאן, האט זי חתונה געהאט מיט ראפאעל, איר געטרייער פריינט פון די יתומים־יארן, וואס איז געשטאנען לעבן איר אין די שווערסטע טעג. איזאבעלא, שוין געזונט און אויף די פיס, איז געשטאנען דערביי.

„מאמע, איך האף אז דאס מאל וועסטו זיין צופרידן."

„מיר וועלן אלע זיין צופרידן."

„היט זי גוט," האט איזאבעלא געזאגט צו ראפאעל.

„דאס וועל איך," האט ער צוגעזאגט.

אזוי האט זיך די מעשה געענדיגט: די טאכטער איז געבליבן לעבן און געזונט, דער וואס האט געגראבן א גרוב פאר אנדערע איז אליין אריינגעפאלן, און די מאמע וואס האט נישט פארגעסן ווער זי איז, האט צוריקגענומען אלעס וואס האט איר געהערט.

✦ ✦ ✦